
BULLETIJN VAN DE VERBROEDERING DER BELGISCHE ONTMIJNERS

AANGESLOTEN AAN O.S.P.B.

Inhoud

---

	blz.
1. De V 1 en V 2 op Antwerpen	1
2. De Algemene Vergadering te Namen...	3
3. De Honden en de Ontmijning	5
4. Snapshots	7

J U L I
— 1950 —

Secretariaat : Sint-Janstraat, 30 - Tervueren.

Redactie : Kazerne 7/8 Berchem Antwerpen.

DRIEMAANDELIJKS

— Nummer 2 —

SECRETARIAAT

St-JANSSTRAAT, 30, TERVUEREN

P. C. R. 7537.94 - Telefoon 57.31.64

R E D A C T I E

KAZERNE, 7/8 - - BERCHEM

-- Telefoon : 39.40.67 Antwerpen --

Waarom en hoe de haven van Antwerpen van vernietiging door vliegende bommen gespaard bleef

Door *Clare H. ARMSTRONG*, militair zaakgelastigde van de V. S. te Brussel
met de toelating van de "Stem de Belgen"

I

Zoals iedereen weet werden alle oorlogen der Geschiedenis beheerst in beïnvloed door de Aardrijkskunde. Wereldoorlog Nr 2 was hierop zeker geen uitzondering. Weinig talrijk waren de delen van de wereld die, hoe ver afgelegen ook, geen rol, hoe klein ze ook was, op strategisch of tactisch gebied te vervullen kregen.

Er werd zelfs vastgesteld dat zekere streken, steden, heuvels, eilanden of havens door de Geallieerden als bijzondere belangrijke punten aanzien werden, en nochtans, hadden het merendeel onder u en ik zelf, er vroeger nooit over horen spreken.

En toch, nergens ter wereld heeft de aardrijkskunde een groter rol gespeeld dan in West-Europa. England, Frankrijk, België en Nederland hebben ieder de opdracht vervuld die ze door hun aardrijkskundige ligging kregen toegewezen.

Ook, is het enkel, zich steunend op de geaardheid van West-Europa dat de invasie en de aanval op de « Atlantische muur » bestudeerd en uitgewerkt kon worden.

De betekenis der West-Europese havens werd vooreerst, tot in de minste details, door de Intergeallieerde Generale staf opgezocht. Want het bezit van elk van hen of van een van hen in het bijzonder kon de sleutel worden waarmee de weg naar het succes werd open gesteld.

Natuurlijk verschilde hun militair belang met de waarde van hun vermogen als verkeershavens en van hun ligging in

het opgezet plan van de algemene aanval.

Maar het is hierom niet minder waar dat de grootste invasie a'ler tijden deze van de aanval op het « Europa-Fort » in Juni 1944 ontworpen werd enkel en alleen steunend op het bezit der havens :

Moest deze onmiddellijk ter plaatse gebouwd worden of beter- voor wat de reeds bestaande betrof- moesten deze gespaard blijven van vernietiging, of wel onmiddellijk na hun verovering door de wapens gebruikt worden.

De Geallieerden vielen dus aan : en enkel de aanvaller heeft de keus het punt te nemen waar hij zijn aanval ontketenen wil, en waar hij met de grootste kracht zal toeslaan.

Welnu in 1944 hadden de Geallieerden besloten op de Normandische stranden te ontschepen, om de eenvoudige en enige reden dat dat punt en enkel dat eene, toeliet, onmiddellijk, een grote kunstmatige haven in het leven te roepen, die in staat zou zijn de oneindige bevoorradings van alle aard, waar een modern leger behoefte aan heeft te ontschepen en even vlug te verdelen.

Het was te veronderstellen dat de Duitsers Cherbourg volledig vernietigen zouden alvorens de haven op te geven ; hetzelfde lot zou waarschijnlijk alle andere havens die in onze handen vielen beschoren worden. Om deze reden werden plannen gemaakt om op het Normandisch strand een haven te scheppen op een plaats welke een snelle ver-

wezenlijking er van toeliet, terzelfdertijd trachtte men zo juist mogelijk, én de tijd nodig tot de afwerking, én de materialen die men zou moeten gebruiken én de nodige werkkraft te bepalen.

Zoals iedereen weet was Cherbourg bij haar overgave nog slechts een hoop puin, ongelooflijk voor deze die haar niet zagen. Le Havre was niet veel meer dan een uiteengerukte hoop betonblokken.

Brest was volledig vernield, en Bordeaux bleef in Duitse handen tot de Geallieerde legers reeds diep in Duitsland waren doorgedrongen. Hieruit bleek dat, vanaf einde September 1944 de Geallieerden zich, gezien de omstandigheden verplicht zagen, schikkingen te nemen om zonder vertraging of uitstel de bevoorrading van negen veldlegers te verzekeren.

Na enorme krachtsinspanningen werd Cherbourg heropend en terug in staat gesteld diensten te verlenen.

Marseille hoorde ons toe en was in werking en Le Havre deed het mogelijke. Meer naar het Noorden bleven de Duitsers meester van de kuststreek zodat geen enkele haven in gebruik kon worden genomen met uitzondering van Antwerpen evenwel, die zonder beschadiging in onze handen viel.

Wat Antwerpen betreft heb ik me dikwijls afgevraagd hoe mogelijk was het dat het Duitse Opperbevel, dat zich ongensprekelijk, op een bijna volmaakte wijze van zijn taak wist te kwijten de buitengewone ligging die de haven van Antwerpen bekleedde op een zo volledige wijze uit het oog verloren schijnt te hebben.

Een blik op de kaart van West-Europa toont ons duidelijk haar kapitaal belang bij een mogelijke aanval op Duitsland.

Ik kon slechts tot de volgende vaststelling komen nl. dat het Duitse Opperbevel er zich geen voldoende rekenschap van gegeven heeft dat haar het geheim van de volledige ineenstorting van het « Reich » geborgen lag. In andere woorden, de Duitse Generaals hebben in werkelijkheid nooit geloofd dat hetgeen ze noemden « De gewijde grond » van hun vaderland de voet van een zegevierende veroveraar gekend zou hebben.

In het verleden, van de tijd van Napoleon af, had Duitsland in de loop van verschillende oorlogen buiten zijn eigen grenzen gevochten en ik twijfel eraan of de leidende Duitse

militairen de mogelijkheid van een inval in hun land wel zouden gezien hebben vooraleer het te laat was, t.t.z. vooraleer de Geallieerden daar al zouden geweest zijn.

Zo was de toestand in September 1944 Antwerpen viel door een mirakel van het lot misschien maar vooral dank zij het prachtige ingrijpen van de helden der Weerstand onbeschadigd in handen der Geallieerden. De grootste haven van West-Europa lag daar, juist daar waar ze de grootste dienst vermochte bewijzen aan de gemeenschappelijke zaak der Geallieerden.

Op een kaart der Krijgsverrichtingen van dat tijdstip kunt u zien dat op dat ogenblik gans Frankrijk en gans België door de Geallieerden bevrijd was.

Nochtans vertoonde de oorlog in zekere mate een inzinking : de voorwaartse beweging van het Westen had opgehouden.

Hoe kwam dit ?

Waarom was het ons niet mogelijk het terugtrekkende grote Duitse leger te volgen om het verder in de vernietiging te stoten ?

Het antwoord hierop is dat onze bevoorradingslijnen hun uiterste punt bereikt hadden : onze legers konden tot dan toe enkel langs Marseille en Cherbourg bevoorraadt worden wat niets anders betekende dan dat ieder voertuig voor elke reis een duizendte mijlen af te leggen had wat ongeveer 1.500 km. was !

Een onhoudbare toestand was opgerezen, de grote verbindingswegen « Red Ball » genoemd waren dag en nacht vol vrachtwagens die met de grootst mogelijke snelheid over de baan snorden. De enige richting kwam tot stand en elk ander verkeer om het even hetwelk, werd op deze omloop op leven en dood verboden.

Zelfs dan, en ondanks deze maatregelen moest het na enkele dagen duidelijk blijken, dat zelfs al stonden alle vrachtwagens van West-Europa ter onzer beschikking wij geen voldoende aantal voertuigen zouden hebben om deze uiterst kostelijke bevoorrading vol te houden.

Juist op dat ogenblik lag de machtige haven van Antwerpen in de frontlijn en de aandacht der twee vijandelijke legers was er op gevestigd. Eindelijk beseft het Duitse opperbevel de fatale vergissing die het begaan had en troffen ze alle mogelijk denkbare schikkingen om de haven te vernielen en terzelfder tijd haar verbindingswegen met het Noorden en het Oosten.

De Wehrmacht en zijn bevelhebbers werden er eindelijk van bewust dat zonder Antwerpen in de handen en in de dienst van de Geallieerden, Duitsland niet overmeesterd zou kunnen worden en de Rijn niet zou kunnen overschreden worden.

Samengevat zagen ze allebei, het opperbevel der Geallieerden en der Duitsers, klaar de toestand in : Antwerpen moet vernietigd worden of de Duitse nederlaag is een volkomen feit dacht het O. K. W. ; Antwerpen moet gered worden en de Duitse ineenstorting is verzekerd dacht de SHAEF. (Vervolgt).

BOULE D'OR

DE LICHTSTE SIGARET

Onze Algemene Vergadering te Namen

Een vijfhonderdtal ontmijners en oudontmijners opgekomen uit alle hoeken van het land hadden de verplaatsing naar Namen gedaan op 18 Juni, om deel te nemen aan onze Algemene Vergadering.

Onder de aanwezigen tellen wij: Mevrouw en Majoor Porrewijk, onze Erevoorzitter, Mevrouw Sevrin, onze Meter,

Generaal Sevrin, Voorzitter der Verbroedering, de leden van het Hoofdbestuur, Lt-Kol. Placet, Majoor Samijn, Majoor Desmedt, Cdt Dieu en George, Kap. Masset, Cotton, Vanderydt, Lt Lechien, H.H. Bertrand, Lallemand, Vanleven, enz.

Onder de leden van de provinciale afdelingen stippen wij aan: Majoor Bonmariage, Cdt Dohet, Kap. Merckx, Samijn, Lenaerts, Lt Debaecker, Henri. Almoezenier Jacquemin, HH. Collet, Hulshaegen, Boris, Reul, enz.

Indien verleden jaar te Antwerpen de afdeling Luik flink vertegenwoordigd was, had dit jaar de afdeling van Majoor Samijn door een massa deelneming aan de Vergadering te Namen uiting willen geven aan de broederschap die tussen de waaalse en vlaamse ontmijners heerst.

Het voorstel van Luik moet wel zeer in de smaak zijn gevallen, vermits de meeste leden de Alpenmuts droegen voorzien van de bom.

Al onze vaandels waren aanwezig.

Na het neerleggen van bloemen aan den voet van het gedenkmaal, opgericht ter nagedachtenis van de gesneuvelden der stad Namen werd een afvaardiging op het stadhuis ontvangen door senator Servais, schepen van Openbare Werken, omringd door de H.H. Withofs, Daves en Viusonnet, raadsleden.

Onze Voorzitter neemt eerst het woord en schitterende zegt, dat hij nog altijd zeer fris in het geheugen heeft de ontvangst, die het gemeentebestuur van Namen in September 1945 had op touw gezet ter ere van de sectie Namen met aan het hoofd Majoor Desmedt; sectie die zich met lauweren heeft overladen door in zeer moeilijke omstandigheden de provinciën Namen en Luxemburg te zuiveren.

Door deze ontvangst van vandaag hebt gij er aan gehouden tevens uwe erkentelijkheid te betonen aan de andere ontmijners van het land, die elders niet minder moed en zelfopoffering aan den dag hebben gelegd. Dit gebaar en blijk van waardering heeft ons zeer getroffen en wij danken er U hartelijk om.

Onze Voorzitter geeft dan een kort overzicht van de bedrijvigheid der ontmijners en onderstreept, dat indien, duizende hectaren bouwland weer konden bewerkt worden, indien de

werkzaamheden in de wouden konden hervat worden, indien het zeestrand weer rustig kon bezocht worden, kortom indien het land zijn bedrijvigheid bijna in alle gebieden in een record tijd heeft kunnen hervatten is dit gretelijks te wijten aan de heldhaftige krachtinspanning aan den dag gelegd door onze ontmijners, die echter deze toewijding met een zware tol betaald hebben.

Vervolgens schenkt de Voorzitter een boek « Onze Ontmijners » aan het gemeentebestuur.

Senator Servais voelt zich zeer gelukkig de ontmijners te mogen ontvangen en bedankt hen voor de grote diensten die zij aan het land hebben bewezen. Hij brengt hulde aan de nagedachtenis der 7 Officieren en 111 onderofficieren, korporaals, soldaten en burgerlijke werklieden die hun leven geofferd hebben door het vervullen van een nederige en zeer ondankbare taak. Het land was bezaaid met allerhande soorten sprintuigen, uw opdracht was niet zo eenvoudig, gij hebt u vrunk aan het werk gekwetend, het land is u diep erkentelijk. Wij hebben hier Majoor Desmedt aan het werk gezien en hem bewonderd als hij stap voor stap de troepen van Von Rundstedt volgde.

Hij wenst de ontmijners geluk zich in een Verbroedering verenigd te hebben en drukt zijn wens uit dat zij mogen slagen in het edele doel dat zij nastreven.

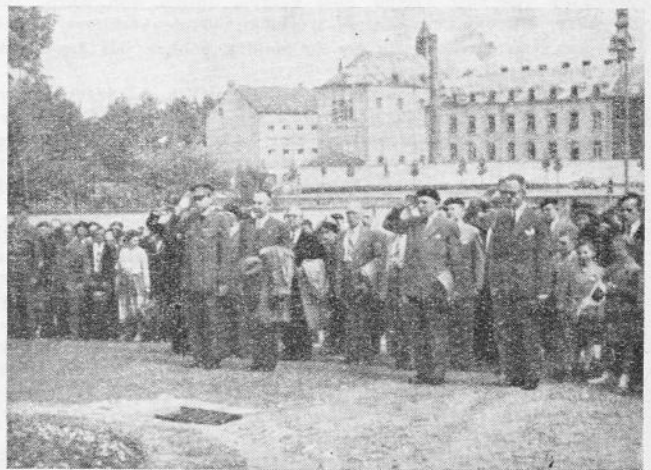
Ten slotte heeft hij zeer vriendelijke woorden voor onze Voorzitter de Vader der Ontmijners en de grote bezieler der ontmijner eenheden, hij zegt er des te fierer op te zijn dat de Generaal een kind van Namen is.

Hij bedankt voor het boek dat een flinke plaats op het gemeentearchief zal innemen.

De erewijn besluit dit kort maar zeer hartverheffend gedeelte der plechtigheid.

Algemene Vergadering in de zaal van de Belaac.

Na de vergadering te hebben geopend verklaard, drukt de voorzitter zijn dank uit aan de leden voor hun talrijke opkomst en onderstreept, zoals het past, de tegenwoordigheid van een honderdtal leden van de sectie West-Vlaanderen. Hij deelt verder mede dat Ct Linden en de Heer Rainotte door omstandigheden weerhouden zijn en aan de vergadering geen deel kunnen nemen en vervolgens bedankt hij de Verbroedering voor de blijken van genegenheid waar zij blijken heeft gegeven tijdens zijn ziekte van verleden jaar.

Onze bezoeken aan Londen en de uitnodiging hunner afgevaardigde zullen slechts alle twee jaar plaats hebben. De voorzitter verheugt er zich over dit jaar geen dodelijke ongevallen te betreuren te hebben. Hij vraagt nochtans een minuut stilte voor

on afgestorvene leden : Olassen Paul, Douret Nestor Velghe

De Voorzitter zegt vervolgens dat wij voortgegaan zijn op de ingeslagen weg, door onze beschermelingen te steunen, doch hun aantal vermindert van dag tot dag. Wij hebben ook ingezien dat het onvoldoende was alleen aan onze weesjes te denken ter gelegenheid van Sinterklaas of van de eerste communie en ons maar alleen bezig te houden met diegenen, die onze hulp inroepen.

De Verbroedering heeft deze zaak ter studie gelegd en binnen kort zullen wij juist ingelicht zijn over wat er ons te doen staat om aan onze weesjes dezelfde maatschappelijke positie te kunnen geven, waar op zij hadden kunnen aanspraak maken zo hun vader niet gesneeuwd was.

Beste Makkers,

Mij is de taak opgelegd u de redevoering van onze Voorzitter in het vlaams te lezen.

Onze voorzitter heeft u daar juist gezegd dat hij het geluk niet heeft gehad onze 3de Algemene Vergadering die wij verleden jaar te Antwerpen gehouden hebben, voor te zitten, daarbij bedlegerig was en op het punt stond een geneeskundige bewerking te moeten ondergaan.

Door een telegram — zo ging hij voort — hebt gij uw leedwezen uitgedrukt over mijn afwezigheid en die van mijn dochter, uwe Meter, die aan mijn bedstede weerhouden was. Wij zijn zeer gevoelig geweest aan de wens van spoedig herstel en aan de blijken van toegegenheid waarvan gij bij deze gelegenheid uiting hebt gegeven. Zij waren voor ons een flinke opbeuring in deze moeilijke omstandigheden. Ook bedanken wij U er zeer hartelijk voor.

Voor de vierde maal zijn wij verenigd om u verslag uit te brengen van de werking van ons bestuur over het verlopen jaar. Daar de afdeling Namen deze vergadering heeft voorbereid zijn wij vandaag de gasten van deze mooie en gastvrije Maasstad.

Verleden jaar was Cap. Hunt, voorzitter van Old Bomb Disposal aanwezig op onze Vergadering, en zijn afwezigheid is u misschien opgevallen, des te meer, dat over enige maanden nog twee van onze engels sprekende leden de uitgenodigheden van onze engelse vrienden zijn geweest. De reden moet gezocht worden in het feit dat wij besloten hebben deze beurtelings bezoeken te beperken om de twee jaar. Door het uitwisselen van onze tijdschriften kunnen wij vo'doende de evolutie van hun bond en van onze wederzijdse eisen volgen.

Wij verheugen er ons om tijdens het afgelopen jaar geen enkel dodelijk ongeval te betreuren hebben gehad. Daarentegen zijn ons verschillende oudontmijners onrukt. Van deze afdeling : Olassen Paul, zoon van Adj. Olassen die in 1946 te Grupont werd gedood; Douret Nestor, weerstander en politiek gevangene, die er niet tegen op zag zich met zijn broeder Henri op 43 jarige ouderdom bij het ontmiijnerskorps te treden. Wij betreuren verder het afsterven van onze vriend Adj. Velghe, Julien, van Korp. Van Kerkove, Etienne, en van de werkmans Vandekerkhove, Odiel. Om hun nagedachtenis in ere te houden hebben wij daar juist een minuut stilte bewaard.

Het overzicht onzer uitgaven dat u dadelijk zal gegeven worden doet klaarblijkelijk uitschijnen dat wij dit jaar weer een milde penning hebben besteed ten bate van onze invaliden, weduwen, wezen en gewonden. Als deze tussenkomst jaarlijks vermindert, moet de oorzaak hiervan gezocht worden, dat het feit dat de meeste op heden een normaal pensioen ontvangen.

Wij hebben verders ingezien dat het onvoldoende was uitsluitend aan onze weesjes te denken ter gelegenheid van Sinterklaas of van de 1ste plechtige Communie. Daarom hebben wij deze zaak sinds enige tijd ter studie gelegd, om te kunnen nagaan in welke mate wij AL onze weesjes kunnen helpen, want het zou niet billijk zijn alleenlijk maar onder onze hoede te nemen deze welke iets vragen of die ons werden aanbevolen. Echter dergelijke studie is van lange duur en gaat met veel moeilijkheden gepaard, want voor ieder wees of familie waarin zij vertoefd moeten veelvoudige inlichtingen worden verzame'd.

Deze gegevens moeten ons in staat stellen de nodige schikkingen te nemen opdat ieder weeskind dezelfde maatschappelijke positie bekomme, die het zou kunnen bereikt hebben, zo zijn vader nog in leven was. Wij staan hier zeker vóór een zeer ingewikkelde en netelige kwestie waaraan wij zullen trachten binnen kort een bevredigende oplossing te geven.

Verleden seizoen hebben wij gepoogd vacaties voor onze

kleinen op touw te zetten. Zo er in de beginne een aanmoedigend aantal inschrijvingen was toegekomen, hebben er zich later verschillende teruggetrokken, dat zodoende het gering aantal kinderen ons niet meer toeliet deze vacantie op eigen krachten in te richten. Alzo verplicht zijnde beroep te doen op andere Werken; zijn wij gauw tot de nuchtere vaststelling gekomen, dat gezien de menigvuldige formaliteiten onze werking zich uitsluitend bepaalde, als tussenpersoon op te treden, zonder dat het ons mogelijk was het minste toezicht uit te oefenen. Daarom rekening houdende met het feit dat onze kinderen van gezonde en goed ingerichte vacaties kunnen genieten door bemiddeling van het N.W.O.S., het N.W.O.L., het N.W.O.W. of de Sociale Dienst van het Leger, hebben gemeend dat het doelmatiger zou zijn onze leden aan te raden zich ten dien einde tot een van deze Werken te richten, en onze tussenkomst te bepalen tot de gevallen waar deze ononbeerlijk zou zijn.

Dank zij het gepast en krachtadig optreden van Majoor Porrewijk, onze Erevoorzitter, hebben de ontmiijners de nog in dienst zijn een verbintenis kunnen aangaan als beroepsmilitair waarvan de uitwerksels niet te onderschatten zijn. Vooreerst betekent dit voor hen een verbetering van inkomen en de deelneming aan de Kas van Weduwen en Wezen. Verders krijgt hun bediening hierdoor een meer bestendig karakter en mogen zij de zoete hoop koesteren beroepsmilitair te blijven. Anderzijds is er Majoor Porrewijk toe gekomen de overheid te overtuigen dat er in het Leger een groep ontmiijners dient behouden.

In naam van de Verbroedering bieden wij hier aan Majoor Porrewijk onze hartelijkste gelukwensen voor de bekomen uitslag en bieden hem verder onze vurigste dankbetuigingen aan voor de vaderlijke bereidwilligheid die hij u steeds betoont.

Doch de tijd der bommenaanvallen is voorbij en ieder oprecht mens zal moeten toegeven dat de huidige getalsterkte van de D. O. V. O. niet altijd kan behouden worden en dat de verantwoordelijke overheid vroeg of laat zich zal verplicht zien te verminderen. Indien wij deze gebeurlijkheid hebben op het tapijt willen brengen alhoewel wij er nog geen onmiddellijk gevaar in vermoeden is het zeker niet om u een donker beeld te scheppen van de toekomst die u te wachten staat, maar eerder om er de nadruk op te leggen dat Majoor Porrewijk zijn beste krachten inspannt om voor dit netelig problema de beste oplossing te zoeken en dat van haar kant de Verbroedering niet lijdzaam toekijkt.

Kap. Cotton en zijn adjunct Pierreuse die deze zaak reeds wat dieper hebben bekeken zijn tot de vaststelling gekomen dat tal van ontmiijners, gezien hun gevorderde ouderdom en hun gering aantal dienstjaren, op 56 jarige ouderdom geen aanspraak zullen kunnen maken op een normaal ancienniteitspensioen. De meeste onder hen zijn in 1944 als tijdelijk werkmans in dienst getreden. In Februari 1945 hebben ze een verbintenis getekend van oorlogsvrijwilliger. Als zijn op dat gewichtig ogenblik zich het als een vaderlandse plicht hebben aangerekend 's Lands oproep te moeten beantwoorden, wordt hen deze daad van burger deugd vandaag noodlottig, want als soldaat moeten zij het leger verlaten op 56 jaar, als wanneer zij als burgerlijke werklieden tot 65 jaar hadden kunnen blijven.

Als wij deze zaak zo flink ter harte hebben genomen, is het om op tijd gereed te zijn en u ten gepaste tijden al de bestaande mogelijkheden voor ogen te kunnen houden.

Zo komen wij aan onze eisen, die het brandpunt onzer aktie uitmaken. Gij weet dat onze voorzitter tevens beheerder is van de V. O. V. beter gekend onder de naam van U. F. A. C. en het is met kennis van zaken dat hij u gezegd heeft, dat er in de schoot van deze grote vereniging alles in het werk wordt gesteld om de vraagstukken van algemeen belang tot een goed einde te brengen.

Het voornaamste onder is wel het Statuut van de Oudstrijder dat de grondslag uitmaakt van al de andere.

Het is zeer ontmoedigend en zelfs verontwaardigend dat de oudstrijder nog geen statuut bezit als wanneer de K. G., P. G.; de Weggevoerde, de werkweigeraars, en de weerstanders sinds lang hiervan begunstigd werden, het is niet zonder ergernis dat men vaststelt dat de Oorlogswezen nog altijd niet van de kosteloze studien kunnen genieten als wanneer deze gunst sinds lang aan de burgerlijke oorlogswezen is verleend.

(Vervolg bladzijde 9)

Honden als ontminers

Gevolg gevend aan het artikel van de hand van Kapitein-Commandant DIEU over het gebruik van honden bij de ontmining in ons laatste nummer verschenen lijkt het ons interessant hieraan volgende nota's toe te voegen.

Dit artikel herneemt de elementen van een verslag door Kap. Debauche over een kort verblijf in Nederland in Dec. 44 Jan. 45 in een Engels peloton, gespecialiseerd in het opzoeken van landmijnen met behulp van honden.

De weersomstandigheden (en andere...) tijdens deze leertijd waren uiterst ongunstig : Vorst, rijm, mist, oorlogstoestan- den, ondergebracht in schuren of geteisterde huizen zon-

der deuren noch vensters.

Kapitein Debauche wist de enkele dagen van zijn leertijd of liever van zijn bezoek goed te gebruiken.

Het op de hoogte brengen omvatte 4 stadia :

1. de studie der Engelse theoretische richtlijnen die over de stof handelden.
2. De meningen van een specialist Lt Atkins, Commandant van het ontminingspeloton met honden.
3. Practisch stadium : Bezoek der hokken ; Onderhoud der honden ; Demonstratie.
4. Slotconferentie.

1. - Uittreksel uit de Engelse richtlijnen.

A. AFRICHTING.

De africhting van een hond-ontmijner bestaat in het verwijderen van alle primitieve instincten van zijn ras. Hieruit volgt dat een hond afgericht tot het opspeuren van mijnen, na de africhting noch jachthond, noch politie-hond, zal zijn maar enkel en alleen een « mijn-hond ».

Het doel van de africhting is natuurlijk het opspeuren van alle soorten mijnen : anti-persoon- of anti-tank mijnen, metalen of niet. De best geschikte rassen zijn vooral : het ras Labrador (van Engelse oorsprong, weinig verspreid op het vasteland); de wolfshond van de Elzas en de griffon d'ecurie. De jachthonden, terriers en sommige bastaardhonden kunnen mogelijks ook dienen.

B. - UITZICHT VAN EEN HOND GESCHIKT OM TE WORDEN AFRICHT.

Bij voorkeur kiest men uit de bovenvermelde rassen een hond van middelmatige grootte met een verstandige uitdrukking; over het algemeen zijn de honden met bruine ogen niet geschikt. De honden met bruine of vaalrode ogen zijn de beste, terwijl ogen van een bleke kleur honden met een scherp zicht kenmerken.

Dit brengt evenwel mee dat deze honden bij het africhten meer geneigd zijn de hoedanigheden van hun gezichtsgeheugen te gebruiken dan wel hun speurzinn, wat absoluut moet vermeden worden. Wat meer is de hond moet gewoon gemaakt worden aan de geluiden van het slagveld. Een hond die door deze geluiden schrikachtig of overdreven verstrooid lijkt is niet aan te raden.

C. - HET TUIG.

Gedurende het opspeuringswerk worden de honden aan een leiband van ongeveer 3 m. lengte gehouden en worden ze voorzien van een klein speciaal tuig.

Buiten het werk dragen zij een gewone halsband. Het tuig dragen zij slechts voor het werk zelf, dit is van groot belang want in het hondenverstand moet men trachten een associatie (tuig-werk) te scheppen,

D. - DE AFRICHTING TOT HET OPZOEKEN VAN MIJNEN.

Voorafgaande opmerkingen :

1. De hond nooit vermoeien of afkerig maken. Hem nooit meer dan 3 keren per dag aan het werk zetten, elke beurt van 5 tot 10 minuten;

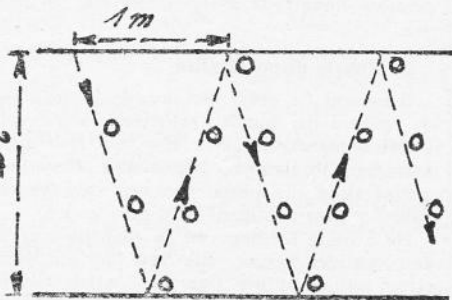
2. Het voedsel : speciale beschuiten, en zo weinig mogelijk vlees; wanneer de africhting begonnen is het vlees helemaal wegge- laten.

1° Stadium :

Een 15 tal mijnen worden met inachtna- me van de gegeven afmetingen, volgens het hieronderstaande schema geplaatst.

De hond gehouden door zijn tuig en de leiband wordt aangemoedigd de aangeduide lijn te volgen, men spreekt hem zacht toe en streelt hem en moedigt hem aan de woorden « zoek, zoek ».

Wanneer hij een mijn vindt geeft men het hem te kennen met te zeggen « gevonden » en vervolgens geeft men hem een stuk Corned-beef, dat men vooraf in de mijn gestopt had.

2° Stadium :

Zelfde schikkingen voor de mijnen die ingegraven worden op 5 cm diepte. De hond verplichten neer te liggen of neer te zitten telkens hij een mijn gevonden heeft.

Het africhten duurt tot de hond bij elke ontdekking automatisch gaat liggen.

3° Stadium :

De afstand tusseh de mijnen veranderen, veranderen van terrein. De mijnen ingraven op 15 cm diepte. De africhting moet duren tot de hond, telkens hij een mijn vindt, liggen gaat.

4° Stadium :

In plaats van het vlees te verstoppen in het innere van de mijn steekt men het in een kleine doos die men onder de mijn steekt. Geleidelijk het vlees afschaffen.

Wanneer men zover gekomen is dat bij het africhten het vlees onder de mijn volledig weggelaten wordt mag het werk op het echte mijnveld beginnen. Telkens een mijn opgespeurd wordt moet de geleider uit zijn zak of uit een tas die hij bij heeft een stuk vlees nemen dat hij aan den hond geeft.

Enkele belangrijke opmerkingen.

1° In het begin der africhting raadt men aan enkel verse mijnen te gebruiken. T.T.Z. mijnen die hun fabriekgeuren nog bewaard hebben.

2° Op het einde der africhting moet men er toe gekomen zijn de mijnen volledig te verbergen opdat de hond enkel en alleen zijn speurzinn en niet zijn gezichtsvermogen aan het werk zou zetten.

3° Misschien verkrijgt de beste africhting van een hond niet dat hij alle mijnen ontdekt. Toch moet men bekomen dat de reukzinn van de hond onfeilbaar wordt en dat hij zich neerlegt telkens hij een mijn gevonden heeft.

4° Het is van het grootste belang zoveel mogelijk van oefenterrein te verwisselen opdat de hond een zogroot mogelijk aantal verschillende gronden zou ontmoeten.

Ook moet de wijze waarop de mijnen geschikt werden veranderen, alsook de diepte, het soort mijnen, de mannen die ze in de grond zetten, enz.

In één woord de hond moet in staat zijn de mijnen op te sporen bij het grootst mogelijk aantal geuren.

5° Men heeft vastgesteld dat het karakter van den « verzorger-geleider » zich afte- kend op de hond : is deze vreesachtig dan zal ook de hond bevreesd en zenuwachtig zijn vóór het gevaar.

6° Op te merken valt dat het opspeurings- werk een ploegwerk is waar de hond en de geleider samen werken: Bemerkt de geleider een verdacht iets dan moet hij het aandui- den op het terrein; in het bijzonder wanneer het strikmijnen met een zichtbare draad betreft: de hond mag de draad niet aan- raken. Dus zal de geleider zich genoodzaakt zien de hond terug te leiden en zelf met

de priem te werken totdat alle gevaar voor de ploeg geweken is.

2. De mening van een specialist:

Het gaat hier om de persoonlijke mening van Lt Atkins die bevel voerde over het ontmijningsbataljon met honden.

Ras:

Het schijnt dat de bastaardhonden beter geschikt zijn dan de zuivere rashonden, uitgenomen indien de raskenmerken weinig uitgesproken zijn. De foxen, terriers en ratiërs zijn niet geschikt daar ze te zenuwachtig en te gauw verstrooid zijn. Wat het uitzicht betreft, dit is van weinig belang, als de hond maar:

- 1° Reukzin heeft;
- 2° De africhting goed vat op hem heeft;
- 3° Sterk is en een goede gezondheid heeft.
- 4° Goed weerstand kan bieden aan koude en andere weersomstandigheden.
- 5° Niet schrikachtig is en vroeger nooit schrik aangejaagd werd.

Geslacht: Het is aan te raden zo mogelijk honden van hetzelfde geslacht te nemen, bij voorkeur mannelijk. De wijfjes moeten tijdens hun menstruatie van de mannetjes gescheiden worden daar ze toch geen enkel ernstig werk kunnen verrichten en ze daarenboven de mannetjes te zenuwachtig maken en hierdoor de aard en de duur van het werk beïnvloeden.

Het ploegwerk: Het is niet altijd gemakkelijk de « verzorger » te vinden die bij de honden passen. De recruitering der mijnzoekers die de beesten verzorgen en volgen bij het werk, werd gedaan tussen de bazen en Engelse werklieden die in vreedstijd werkzaam waren in de hondenrennen waar het kweek- en africhtingscentrum was van wacht-, jacht-, en politiehonden.

Men weet dat het kweken van jachthonden in het bijzonder als een Engels monopolie gekend is.

Deze manier van aanwerven heeft aan het Engelse leger bevoegde mannen geleverd, mannen die van hun beesten hielden en hun reacties begrepen.

Het nadeel van deze vereniging « verzorger-hond » blijkt maar al te klaar: is een verzorger die zich met 3 honden bezig houdt buiten dienst, dan kunnen de drie honden geen enkel werk verrichten.

3. Het gebruik der honden:

- 1) Werkwijze toegepast op de mijnenvelden in Holland.

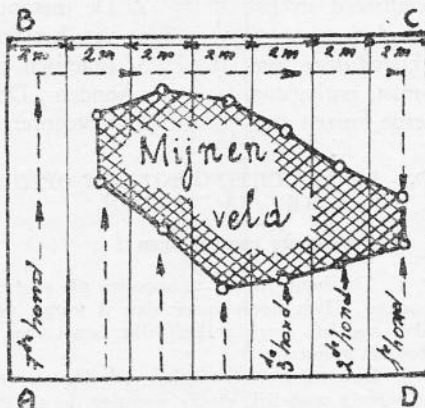
De Duitsers hadden in Holland een enorm aantal mijnen geplaatst, zelden waren deze mijnenvelden aangeduid door een plaat of door prikkeldraad omgeven.

Hieruit volgde dat alle terrein verdacht

kon zijn en het af te zoeken terrein was zeer uitgestrekt.

De eerste taak bestond er in: in de verdachte zonen de bemijnde gedeelten uit te tekenen. Vooral bij deze opdracht werd het opzoeken der mijnen door honden een groot welslagen.

Voorbeeld Zone ABCD is verdacht, ze wordt verdeeld in stroken van 2 m breed. Iedere hond gaat de hem toegewezen strook na, eerst vertrekkend van AD daarna van BC tot hij op de eerste mijn stuit.

De 7e hond (hier) die niets vindt vervolgt op de zone BC en CD tot de eerste mijn.

De op dergelijke wijze afgelijnde oppervlakte bezaaid met mijnen wordt van een omheining voorzien om dan later ontijdend te worden hetzij bij middel van opzoekings-toestellen, of van priemen dit naargelang de aard van de door de honden gevonden mijnen. Deze methode liet een meer rationeel gebruik van alle ontmijningsmiddelen toe daar de gewone genieploegen na de honden aan het werk togen. Zij verminderde tevens de sterfte door ongevallen onder de kostbare en zeldzame honden. Rond deze tijd bezaten de Geallieerden slechts een 200tal van deze honden. Ieder ontmijningspeloton omvatte 3 ploegen van elk 10 honden.

2) Enkele demonstraties.

Alhoewel de vorst een kwade invloed op de reukzin der honden uitoefende werd volgende demonstratie vóór Kapitein Debauche gehouden. 15 houten « Schu-mine » werden geplaatst in de sporen van een veldweg en volledig gecamoufleerd met gras zoden.

De 3 beste honden van de eenheid werden aan het werk gezet. Elk van hen ontdekte zijn 5 mijnen op een volmaakte wijze telkens er zich bij neervleende; zelfs de verzorgers waren verwonderd over dit resultaat daar deze proefneming nog nooit onder dergelijke omstandigheden uitgevoerd werd.

3) Slot conferentie.

Op het einde van zijn leertijd werd Kapitein Debauche uitgenodigd door officieren der Engelse Genie.

Er werd het volgende besloten:

- 1) Dat de hond door zijn reukzin opspuurde:

- a) De geur der fabriek waar de mijn vervaardigd was, het metaal, de verf;
- b) De geur der handen die de mijn geplaatst hadden;
- c) De geur der omgewoelde aarde;
- d) Uitwasemingen der scheikundige bestanddelen van de springstof.

- 2) Dat de geuren a), b) en c) na 6 maanden zo goed als verdwenen waren.

3) Dat men de reactie van de honden voor wat betreft de uitwasemingen van de springstof niet kende noch dat men wist of deze veranderden met de tijd dat ze in de aarde zaten.

4) Dat het belang van het opspuren van mijnen met honden ophield te bestaan voor mijnen die langer dan 6 maanden in de grond waren gestopt.

Nabeschouwingen.

Alles samengevat was het nodig dat men in 1945 :

- 1) Honden vond die geschikt waren om afgericht te worden in 't bijzonder « Labradors » een ras dat uiterst zeldzaam is in België;

2) Bekwame verzorgers vond en deze vormde;

- 3) De honden africhtte.

Een africhting duurt in 't algemeen zes maanden. Met goede elementen kan deze periode op drie maanden teruggebracht worden als men voorgaan met africhten gedurende het werk.

Dit voor wat betreft mijnenvelden die langer dan zes maanden geleden zouden geleegd geweest zijn.

In 1945 was het te laat om in die richting te beginnen te meer daar een der hoofdverrichtingen van de honden-ontmijner, het omlijnen der mijnenvelden, door de verklaringen van burgers die de Duitsers aan het werk hadden gezien, door de Geallieerde troepen die ons grondgebied doorkruist hadden en later (na 8 Mei 1945) door de ontdekking van zekere Duitse plannen van mijnenvelden onnodig geacht werden.

Langs de andere kant werden andere middelen gebruikt om ons grondgebied te ontminen (het oprichten van 2 ontmijningsbataljons).

Laat me toe U er aan te herinneren dat gedurende de maanden Juni tot October 1945, 312.000 mijnen door D.O.V.O., geholbaad en onschadelijk gemaakt werden.

Kapitein der Genie,
COTTON, O.

**Al de Ontmijners hebben hun bijdragen betaald
Behalve U!**

SNAP SHOTS

Lofspraak aan het adres der ontmiijners hoeft niet meer gedaan te worden, de talloze vermeldingen zijn daar om te getuigen. Maar de ontmiijners zijn vooral gekend als een geheel van mannen omdat hun taak samenviel met de idee van een «collectief werk».

Om deze bekend te maken, hadden we ons voorgenomen te beginnen met de publicatie van een reeks anecdotes uit de ontmiijning die we « SNAP SHOTS » getiteld hadden.

Het is voor dezelfde reden dat we er mee verder gaan.

Wat een kerel ! Welk karakter !

Voor deze die hem kennen zullen deze enkele woorden voldoende zijn om onze man te ombijsten.

Voor de anderen willen wij er een beetje verder over uit wijden al weten we dat onze persoon en door zijn natuurlijke en diepe nederigheid u onder lijden moet.

Dat het Ontmiijnerskorps een keurtroep omvat in iets dat niet kan weerlegd worden : in alle klassen en tussen alle groepen militairen die van de ontmiijning deel uitmaken zijn er altijd mannen van aarde aangetroffen, mannen die de zuiverste helden waardig zijn.

Maar op die lange lijst van degene waarvan we u in de loop der volgende dagen een karakteristiek beeld willen geven komt er een voor wier persoonlijkheid uiterst sterk naar voor komt, u hebt het al geraden - het is Adjudant Fockedeij waarover we zullen hebben.

Deze man verenigt in zich alle hoedanigheden van een goed burger, van een volmaakt militair, van een uitstekend onder-officier van de Genie en van een eerste klas ontmiijner, we zegden het reeds, een hiele persoonlijkheid.

Wees van de andere oorlog, zijn vader was in gevangenschap overleden, doorloopt hij tezamen met zijn 2 andere broeders, de hele cyclus der studien van de Kadetten-school en begint hij zijn loopbaan in het Leger.

Hij koos de Genie, een wapen dat zijn begaaftheid als techniek buitengewoon ten goede kwam. Met hart en ziel wijdde hij zich aan zijn nieuwe taak die hem welhaast geen geheimen meer verborg.

Bij de Genie staat hij weldra bekend als een vermaard onder-officier gewaardeerd door alle oversten onder wiens bevel hij kwam te staan.

Dan kwam de oorlog. Hij ontsnapte aan het gevangenschap en zijn eigenschappen goed gekend zijnde, wordt hem voorgesteld bij de Dienst voor opruiming der Springstoffen te gaan die in het leven geroepen was om onze bevolking te vrijwaren van het gevaar der niet ontplofte bommen die in onze dorpen en steden gevallen waren.

Zonder de minste aarzeling, alhoewel hij thuis 3 jongens in volle groei achterlaat, denkend dat het zijn plicht is, neemt hij de gevaarlijke opdracht aan.

Weinig spraakzaam, moogt u van hem niet verwachten dat hij u alle avonturen die zijn nieuw beroep mee bracht zou gaan vertellen.

Dat hij bijvoorbeeld bij de weerstand zou geweest zijn daar twijfelt wel niemand aan, maar u moet van hem niet verwachten dat hij er ooit zal op zinspelen, Fockedeij is iemand die elke beloning en elk bewijs van erkentelijkheid van de hand wijst.

Hij is zo, men moet hem nemen zoals hij is.

« Ik was militair » - zo zegt hij « en dus heb ik slechts gedaan hetgeen mijn plicht was en zijn plicht doen, verdient geen enkel ereteken ».

Dat is al, het is gewogen, geoordeeld, het is geregeld.

Oh, hij is alle dagen niet gemakkelijk onze nationale Fock.

Hard is hij voor iederen zoals hij hard is voor zijn eigen. Niemand spraak hij en we weten dat hij onmedogend is voor dezen die zich niet volledig aan hun werk geven, maar daar tegenover welke onvermoeibare toewijding voor dezen bij wie bij het heilige vuur ontdekt, want voor hem is het werk, zijn werk, gans zijn leven, gans zijn bestaansreden. Opstaan om 6 uur, slapen gaan om 10 uur, er is geen ogenblik dat hij niet aan zijn taak wijdt.

Maar zult u zeggen, zoals ook hij het zou kunnen bij het lezen van deze lijnen, dit alles is toch niet zo buiten gewoon, en ons Leger telt toch nog wel andere toegewijde mannen. Maar met zo een beetje is onze Fock niet tevreden.

Weet u dat hij vier keer bij wonder aan de dood is ontsnapt. Vier maal heeft het wonder zich voorgedaan, want hij bracht het telkens hoelhuids van af daar waar zijn kameraden het leven of hun ledematen lieten.

Wel, iedere keer, ging hij onmiddellijk met een hardnekkigheid en een wetenschappelijke nieuwsgierigheid terug naar het terrein waar zijn kameraden gevallen waren om de oorzaak van het ongeval te vinden en er zo mogelijk iets uit te leren.

We gissen ten andere dat daar, bij de put waar de bom of mijn ontploft was, het verlangen in hem gekomen is de geheimen van alle tuigen te kennen opdat geen enkel nog ooit de dood van een kameraad zou kunnen veroorzaken.

En als Fockedeij een beslissing neemt, dan houdt hij er zich aan dat kan ik u verzekeren.

We zagen hem bezig : zoeken, en nog eens zoeken de

magere voorlichting die ter beschikking der ontmiijners stond verzamelde hij, hij gaf zich volledig, de zondagen waren zoals de andere dagen en zijn verstandelijk vermogen zorgde er voor dat de voorhanden zijnde documentatie werd aangevuld; en al dit wel te verstaan buiten zijn gewoon labeur op het mijnenveld.

Het belang dat hij aan deze studie hechtte kon niet onopgemerkt voorbijgaan en daar hij buiten zijn veelvuldige hoedanigheden nog polyglotte was werd hij natuurlijk aangeduid als afgevaardigde van ons D.O.V.O. op de inlichtingscursussen door de Britten of door onze Hollandse vrienden gegeven, om het even welk onderwerp er behandeld werd : het onschadelijk maken der bommen of mijnen of zeemijnen.

In Juni 1945 werd het studie centrum voor opzoekingen en documentatie in de schoot van D.O.V.O. opgericht.

Wie beter dan hij kon bij deze oprichting van dienst zijn.

Men ging hem halen uit zijn Afdeling-Vlaanderen en plaatste hem in zijn nieuw milieu.

Hier pas voelde deze fijne techniekier in zijn element, hier zou hij zich volledig aan zijn taak kunnen wijden.

Het is moeilijk voor de leek ziek rekenschap te geven van de uitgestrektheid en de veelheid van kennissen die nodig zijn om het geheim van een tuig aan het daglicht te brengen. Men zou soms denken dat de taak der ontmiijners stil houdt bij de anti-persoons- en anti-tankmijnen maar ook alle springtuigen der infanterie, der artillerie, van het vliegwezen en zelfs van het zeewezen zijn zovele geheimen die moeten blootgelegd worden om het land en met zo weinig verlies mogelijk van te bevrijden. En in onze Belgische grond staken tuigen van bijna alle oorlogsjaren tot Italiaanse, Tsjecho-Slovaakse, Russische en nog andere inbegrepen en in welke staat dan nog wel.

Opdat men alle gevaren bij het behandelen er van zou kunnen vermijden moet ieder tuig tot in de kleinste bijzonderheden gekend zijn. Het uiteennemen en het degelijk

bestuderen van elk ontploffingstuig mag enkel door ondervindingsrijke techniekiers ondernomen worden. Dit dan was het werk waarmee Fockedey belast was voorgestuwd door een ingeboren behoefte zijn kennis te vervolmaken en gesteund door de grootheid van zijn taak vervulde hij dit werk van een gans bijzondere soort, een werk dat niet alleen een volmaakte technische kennis vereiste maar tevens een koelbloedigheid en een onwankelbare moed.

De op dergelijke wijze verkregen documentatie was niet bestemd te blijven roesten, Fockedey is geen bewaarder van archieven. Hij wou dat zijn werk vruchten afwierp.

Wie ook in het Leger inlichtingen over deze stof zou willen inwinnen, hoeft zich slechts tot hem te wenden, en geloof me, men klopt nooit te vergeefs aan zijn deur, want men kent de waarde en de juistheid van de bekomen inlichtingen en wat meer is men voelt de warmte, de vriendschap waarmee ze gegeven werden.

Maar al is het nog niet. Ieder peloton van D.O.V.O. bezit een zeker aantal onder-officieren specialisten in de ontmiijning, voor hen gaat deze zoeker, deze man uit het laboratorium deze eenvoudige onder-officier en welk onder-officier, als professor optreden.

Om de werking van verschillende soorten springtuigen te begrijpen moet men een tamelijk diepgaande kennis bezitten van organische scheikunde, electriciteit en radioelectriciteit. Om het even, onze adjudant gaat een voorbereidende cursus over deze vakken inrichten, daarna met een onvermoeibare ijver wil hij aan zijn kameraden de vrucht van zijn opzoekingen mededelen. Zegde ik u niet dat onze Fockedey Gabriel een prachtige kerel, een pracht van karakter was, koppig, volhoudend tot het uiterste dit is het beeld van deze militair die de beitel van een Plutarque waardig is. Van deze man met wilskrachtige kin en levendige, schitterende oogjes vergeet men nooit de indruk van macht en wilskracht. Al zijn zijn trekken evenals zijn karakter een beetje hard toch zijn ze even zuiver als de schitterende kanten van een diamant.

OM TE LACHEN

MEYERS OF...

Bij de Compagnie zijn meerdere Meyers ingedeeld. Het is inspectie en de Kapitein vraagt :

- Zijt gij de Meyers met e.i. ?
- Toch niet, Kapitein.
- Dus met lange ij ?
- Ook niet, Kapitein.
- Zo, dan zijt gij de Meyers met eij ?
- Neen, Kapitein, dit ben ik niet.
- Maar voor den drommel, hoe spelt ge dan uw naam ?
- J-A-N-S-E-N, Kapitein !

(Vici.)

DIE WAS HET.

Een nieuwe reuut loopt de Kapitein voorbij zonder salueren :

- Hé, vriend !, zegt de Officier.
- ? ? ?
- Salueer jij niet ?
- Salueren ?

- Ja, ziet ge mijn drie sterren niet ?

- Oh ! pardon. Dag meneer Martell, antwoord de reuut uiterst beleefd.

(Piccolo.)

WERK.

- Hoe gaat het kerel ?
- Goed ! Maar ik heb werk, werk en nog werk... van de morgen tot de avond.
- Zo ? En hoelang doe je dat al ?
- Ik begin morgen !

(Marsch.)

PRIJS

De marconist van de « Britannia » stak opgewonden zijn kop door de deur van de kapiteinshut.

- Kapitein, zei de man, ik heb zo juist een radiobbericht ontvangen dat U de eerste prijs hebt gewonnen in een liefdadigheidsloterij ! Een zeereis van vier weken !

(Marsch.)

Onze Algemene Vergadering

(Vervolg van bladzijde 4)

Het schijnt ons wijs deze vraagstukken van algemene aard over laten aan de grote verenigen.

Wij houden ons dan ook uitsluitelijk bezig met de punten die rechtstreeks onze ontmiijners aanbe'angen.

Zoals gij weet, hadden wij een onderhoud aangevraagd met de Heer Minister van Landsverdediging, hetgeen ons op 29 Januari werd toegestaan. Daar de Minister door een ministerraad langer weerhouden was dan hij gemeend had, werden wij ontvangen door Generaal Beernaerts, kabinetshoofd, die ons zeer bereidwillig heeft aanhoord en ons gevraagd heeft hem een verslag van de uiteengezette punten te laten geworden.

Dit verslag werd op 15 Februari ingestuurd en met veel vleiedende woorden heeft de Minister er ons ontvangst van gemeld en beloofd ons voldoening te geven, in de mate van het mogelijke.

Een afschrift van dit verslag werd tevens gezonden aan de Heer Le Febure, Algemeen secretaris van Financiën, waarvan de uitmuntende inzichten ten onze opzichten zeer goed gekend zijn.

In dit verslag word eerst onderstreept dat de ontmiijners volledige voldoening hebben bekomen in zake vergoedingspensioenen door er de toepassing van uit te breiden op de ontmiijningsongevallen die na de afkondiging van de wet kunnen voorvallen.

Deze wijziging zou ook haar uitwerking moeten vinden op de prioriteitswet, waarin ten andere de ontmiijners niet de ware plaats bekleden die hen door de bewezen diensten toekomt.

Wij hebben verder gevraagd dat de dienst doorgebracht bij de ontmiijning zou dubbel tellen voor het pensioen.

Verder voor onze invaliden de beroepsopleiding, de kaart van vermindering op het spoor. Deze kaart vragen wij ook voor de andere ontmiijners alsook minder beperkende voorwaarden voor het bekomen van de kwetsuurstreep.

Wij hebben een verbetering en mildere toepassing gevraagd in zaken Eretkens, wij zijn daarin min of meer benadeeld geworden. Verder vragen wij de toelating tot dragen van de Bom voor de ontmiijners die naar andere wapens of diensten zijn overgegaan.

Ten slotte onze laatste eis strekt er toe als krijgsgesvangenen erkend te zien, die genen onder ons die na de wapenstilstand als krijgsgesvangenen in België, door de Duitsers verplicht zijn geweest zekere ontmiijningswerken uit te voeren.

Dit is, beste Makkers een korte samenvatting van de ontmiijnereisen die wij door ons bezoek aan de Heer Minister op het voorplan hebben willen brengen.

Met ongeduld zien wij uit naar het gevolg dat er aan zal gegeven worden en het is niet uitgesloten dat wij, gezien de politieke verwickelingen die zich hebben voorgedaan, opnieuw verplicht zullen zijn nog eens aan te kloppen.

Alvorens te eindigen houd ik eraan hulde te brengen aan diegene die hun medewerking hebben verleend aan het beheer van de Verbroedering, hun getal is niet groot, maar wij hebben in alle omstandigheden op hen kunnen rekenen.

Onze dank gaat ook naar Meester Vendeneynde waarop wij nooit te vergeefs beroep doen en die voor ons allen een zeer gewaardeerd juridischraadgever is.

Ten slotte wil ik nog U bijzondere aandacht vestigen op een

makker, die de bedrijvige spil van onze bond is. Zijn tijd, zijn kennissen en zijn lange ondervinding staan helemaal ten dienste van de ontmiijners. Hij licht hen in, geeft hun raad, beurt ze op, schrijft menig brief voor hen, staat ze bij op de vergoedingscommissies en gaat aankloppen daar waar het nodig is. Ik heb genoemd onze bestendige secretaris-schatbewaarder Baents.

Door een laatste woord wil ik beroep doen op de toewijzing in de afdelingen, want het is daar dat de broederbanden die ons vroeger op de mijnvelden verenigden steeds dichter moeten toegesnoerd worden tot grootheid van de Verbroedering.

(Langdurige toejuichingen.)

Kommandant Dieu, schatbewaarder, in het Frans, en makker Baents, in het Vlaams krijgen dan vervolgens het woord om een overzicht te geven van de inkomsten en uitgaven van het verlopen jaar.

Alle posten worden breedvoerig uiteengezet; er wordt onderlijnd dat de weduwe Soetens, moeder van 8 kinderen, waarvan de man in 1945 op de mijnvelden sneuvelde, nog steeds haar kindergeld niet ontvangt en dat de Weduwe Janssen waarvan de man in 1947 om het leven kwam noch pensioen, noch kindergeld ontvangt.

Ons bondsblad dat door makker Piereuse in een nieuw kleedje werd gestoken kwam langdurig op het tapijt. De mooie som van 232.000 fr. aangebracht door de afdeling Luik met de medewerking van onze vriend Rainotte werd in het daglicht gesteld.

Ten slotte als besluit van dit overzicht stelden sprekers vast dat 240.000 fr. werden uitgegeven onder vorm van steun, waarvan minstens 100.000 fr. onder vorm van lening en ten slotte opeisbaar zijn.

Ten andere werden nog verschillende tientallen boeken aan de man gebracht sinds het afsluiten van onze rekeningen. Er blijft ons circa 60.000 fr. te innen om de kosten van ons boeken te dekken. Maar de verkoop gaat voort, nieuwe middelen worden aangewend, niets wordt verzuimd met de vaste hoop u het volgend jaar een flinke en klinkende winst te kunnen melden.

De goude tijden tijd der tentoonstellingen behoort tot het verleden, onze enigste inkomsten bestaan in : het lidgeld, de intrest van onze schatkistbons, de opbrengst van de feesten, die immer aan verminderen en ten slotte de verkoop van ons boek.

Dat zijn de grote trekken van ons bilan. Er dient echter nog vermeld dat de provinciale afdelingen dit jaar de kosten hebben gedragen van Sinterklaas (30.000 fr.) van de Eerste Communie (ongeveer 10.000 fr.), alsook de kosten van de vorige algemene vergadering 8.000 fr. (vervoerkosten van 5 % van de leden).

Deze sommen - meer dan 50.000 fr. - werden gedekt door de winsten van feesten die door de afdelingen werden ingericht, zoals Kortrijk, Mouscron, Roesselaere, Knokke, Brussel, Luik, Gent, Antwerpen, Namen, enz.

Wij mogen zeggen dat er op heden voor meer dan 130.000 fr. boeken werden verkocht, en graag brengen wij een diepe hulde aan deze die voor deze verkoop hebben gewedijverd.

Ten einde u een klein overzicht te geven van deze verkoop, onderlijnen wij de verkoop der afdelingen op 31 Maart 1950 : Antwerpen circa 400 boeken, Luik 300, Brugge 300, Brabant 200, Gent, Henegouwen en Namen ieder met ongeveer 100 boeken.

(Thans overtreft Luik ver de 400.)

Buiten de afdelingen zijn er nog enige leden die zeer flink hun best hebben gedaan en waarvan de namen niet willen verzwijgen : onze erevoorzitter Majoor Porrewijk heeft er minstens

40 op zijn actief; onze secretaris Cndt Linden ook zeker 50, onze trouwe vriend Goossens, beter gekend onder de naam van Petrus heeft er meer dan dertig aan zijn vrienden uit Engeland, Holland, Luxemburg, Frankrijk en België gratis aangeboden.

Vermeden wij terloops nog enkele makkers die meer dan tien boeken hebben weten te plaatsen : onze voorzitter, verder Dewever, Flor. ; Van Laeveren, Vanlierde, Bastin, de res Comdt; Roose en Harmignies, enz.

Aan alle onze hartelijkste gelukwensen en innigste dank.

In de afdelingen dienen vermeld, makker Vervoort (Antwerpen) met 163, Dewit (Antwerpen) met 70, Kapitein Lenaerts (Malmedy) met 130.

Zeker zouden er hier andere namen dienen vermeld, want de afdelingen hebben deze cijfers niet kunnen bereiken zonder een onbegrensde toewijding van enkele leden, die wij echter niet kennen, wij veronderstellen ten andere dat de afdelingsvoorzitters deze alle leden hebben geluk gewenst en hen bedankt gelijk het past.

Aan deze onbekende propagandisten sturen wij ook een boek want zij hebben begrepen dat dit boek thuis hoort in ieder ontmijners familie, aan allen zeggen wij « merci » voor hun hu'p.

Wie zal er morgen op deze erelijst prijken, Beste Vrienden, dat hangt van u af. Er moeten nog enkele duizende boeken verkocht worden, zonder dat zou onze onderneming een mislukking worden, dat mag en zal niet. Als ontmijners hebt gij voor heter vuren gestaan, en nooit hebt gij een vingerbreed gewekend.

De boeken moeten verkocht worden !!! en als een man zult gij antwoorden !!! het zal !!!

Voor wat onze getalsterkte betreft, schommelt dit steeds rond de 1.200 leden, wij nemen alzo de tweede plaats in bij de verbroederings ; aan de kop staan de Ardense Jagers. Doch wij zijn overtuigd dat gij er prijst zult op stellen niet langer in het wiel te rijden en de nodige inspanning zult doen om moedig de leiding te nemen, om met ons te kunnen zeggen : de ontmijners zijn niet alleen de heldhaftigste troepen, maar zij hebben ook de mooiste en de grootste verbroedering.

Verkoopt elk een boek en breng elk en verloren schaaap in onze schaapstal, dat moet ieders leuze zijn.

Het doel dat onze verbroedering nastreeft kan samengevat worden in drie woorden : Broederlijkheid, samenhangigheid en wederzijds hulpbetoog.

Dit doel zou echter niet bereikt worden moesten wij ons beperken bij een geldelijke steun aan onze beschermelingen of aan de min bedeeden, daarom om de naam van Verbroedering waardig te blijven, hebben wij de helpen en hun in raad en daad te kunnen bijstaan. Zoals militaire zaken, militiezaken, ouderdoms-

pensioenen, invalidenpensioenen, weduwpensioenen, kindergeld, sociale wetten, verzekeringen, voorkeurrechten, enz.

Ons secretariaat is bij machte u in alle moeilijkheden te helpen. Wij gaan er fier op te mogen zeggen dat wij reeds flinke uitslagen geboekt hebben.

Samen met Meester Vandeneynde zij er weinige punten die wij niet kunnen klaar spelen.

Ook herhalen wij u : Maakt er gretig gebruik van en bijzonder komt eer het te laat is en wacht niet tot het spel verbod is.

Nu ontvangen wij verscheidene brieven per dag, wij zijn de beste klant van de post van Tervuren, maar ziet er niet op dit cijfer te verdubbelen, wij staan helemaal tot uw dienst en beogen maar een zaak : de ontmijners te dienen.

De rekeningen werden vervoigens met algemene stemmen goedgekeurd en ontlasting werd gegeven aan de beheerders.

De bijdragen voor 1951-1952 werd behouden op de som van 40 fr. Met algemeenheid van stemmen werden de volgende leden gekozen: Beheerders : Placet, Samyn, Desmedt, Linden, George, Deheeger en Roose in vervanging van Lechien die door zijn bezigheden belet is de vergaderingen bij te wonen. Commissarissen : Masset en Malchair.

De begroting voor 1950-1951 werd eveneens goedgekeurd.

Makker Reul (Luik) bekniibbelt de geringen inkomsten van feesten en vraagt dat de afdelingen wat meer ijver aan den dag zouden leggen.

Makker Vanderick (Henegouwen) trekt de aandacht op de voorstellen die onlangs door zijn sectie werden gedaan, met betrek tot het inrichten van een Nationale tombola, omhalingen op de Voetbalmatches en het in voege brengen van steunkaarten die gemakkelijk aan de man gebracht worden bij mensen waarvan de middelen niet toelaten een boek te kopen.

Makker Hulshaegen (Henegouwen) vraagt de volgende algemene Vergadering te mogen inrichten. De Voorzitter antwoordt hem dat de eerstkomende vergadering door een vlaamse afdeling moet op touw worden gezet.

Na een kort dankwoord van Kap. Masset die van deze gelegenheid gebruik maakt om bloemen aan te bieden aan Mevr. Porrewyck en aan onze Meter Mej. Sevrin loopt de vergadering ten einde. Daarna had een democraat maaltijd plaats dat een zestigtal gasten telde.

In de namiddag werden er nog bloemen gelegd aan de voet van het gedenkbeeld opgericht in de Kazerne van de Genie te Jambes ter nagedachtenis van de oudstrijders der Genie der twee oorlogen. Met voldoening hebben wij vastgesteld dat al de namen van de gesneuvelde ontmijners op dit gedenkmaal prijken.

B I L A N

Uitgaven.		Brabant	1.050,—	
Invaliden	81.600,—	Terugbetaling	12.000,—	
Weduwen	83.493,—	Brussel	1.676,40	
Gewonden	19.080,—	De Panne	1.000,—	
Steun onder verscheidene vormen	38.878,—	Verschillende giften	2.190,80	
Weesjes - 1ste Communie - Sinterklaas - Kostgeld	21.860,—			220.656,90
Boeken « Onze Ontmijners »	191.694,—	Intresten		66.676,40
Bijdragen V. O. V.	7.465,—	Boeken		105.647,70
Bondsblad	72.138,—			438.128,—
Administratie - Taksen - Zegels - Benodigheden	29.745,35	Overtallige uitgaven		149.557,35
Algemene Vergaderingen	10.182,—			
Voorschotten afdelingen	27.500,—	Tegoed der Maatschappij :		
Aankoop van eretekens	4.050,—	Bank	2.334,04	
	<hr/>	P. C. R.	3.880,20	
	587.635,35	In handen	5.900,35	
Bijdragen	45.147,—			
Feesten :		Buitendien bezitten wij nog voor 1.800.000 fr. Kasbons der Schatkist.		
Luik	202.739,50			